Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

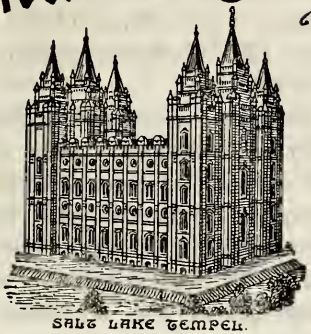

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. Den 15de August 1901. 50de Aargang.

Jesu Kristi Evangeliums Begyndelse.

Forordninger, som alle, der indlemmes i Kristi Kirke, maa adlyde.

Hvad er Frelse? Ved Frelse forstaa vi Genløsningen fra den evige Død og Forløsning fra Syndens Følger. Den er en Guds Gave til Menneskene.

„Thi af Naade ere I frelste formedelst Troen, og det ikke af eder, det er en Guds Gave." (Ef. 2, 8.)

Adams Overtrædelse eller Arvesynden bragte evig Død over Menneskeheden, Frelserens Forsoning gjorde Frelse fra denne evige Død almindelig og universal; det vil sige, alle ville blive frelste derfra; baade de Gode og de Onde skulle opstaa.

„Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. Thi ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegøres i Kristus." (1. Kor. 15, 21.—22.)

Vore egne Synder. Frelse fra vore egne Synder er en speciel Velsignelse fra vor himmelske Fader. Den er tilbudt frit, men alle, som ønske at drage Fordel deraf, maa underkaste sig de fremsatte Betingelser. Disse Vilkaar ere Lydighed mod Jesu Kristi Evangelium.

Hvad er Evangeliet? Jesu Kristi Evangelium er Frelsens Plan. Den er et System af Forordninger, hvorved de, som adlyde disse, kunne blive frelste; derfor kaldes den i Skriften „en Guds Kraft til Saliggørelse".

Der er mange Systemer eller Grene af Videnskab bekendte for Men-

neskene, saasom Musik, Kemi, Matematik, Geometri, Astronomi og andre. Ved at lære og ved at udføre disse Systemers Regler eller nogen enkelt af dem kan et Individ modtage Fordele, der kunne opnaas ved en saadan Kundskab. Paa samme Maade kunne vi ved at lære og ved at udøve Evangeliets Regler eller Forskrifter modtage de Velsignelser, som det tilbyder, nemlig Forløsningen.

For at nyde det civiliserede Samfunds Privilegier maa Børn lære civiliserede Folks Regler og Vedtægter. Dette opnaa de ved at adlyde de Lærdomme, som de modtage fra deres Forældre. Hvis et uciviliseret Menneske ønsker at indgaa i civiliserede Folks Samfund og nyde deres Selskab, maa han være villig til at adlyde dette Samfunds Lære eller Selskabs-Regler. Jesu Kristi Evangelium lærer saadanne Regler for Opførsel, som skulle iagttages af alle, der opnaa Frelse i Guds Rige. Disse Regler ere simple, men bestemte; de maa adlydes.

Evangeliets første Princip: Troen. Jesu Kristi Evangeliums første Regel eller Princip er Tro paa Gud. Apostelen Paulus siger:

„Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham." (Hebr. 11, 6.)

Det fremgaar af det ovenfor citerede Skriftsted, at vi ikke kunne komme til Gud uden at tro, at han er til, og tillige, at han belønner dem, som søge ham. For at være i Stand til at tro, at Gud belønner alle dem, som søge ham, maa vi have Tillid til ham eller forlade os paa hans Ord; det vil sige, vi maa sætte Lid til hans Forjættelser. Dette er Troens fulde Mening. Den samme Apostel giver følgende Forklaring over Troen:

„Men Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbevisning om det, som ikke ses." (Heb. 11, 1.)

Grunden til, at det er umuligt at behage Gud uden Tro, er, at han ønsker, at hans Børn skulle komme til ham for at blive frelste. Det behager ham, naar de holde hans Bud, og det mishager ham, naar de ere ulydige.

Sand Tros Beskaffenhed. Sand Tro kaldes somme Tider levende Tro. Den er i Stand til at tiltage. Naar den udøves, bliver den stærkere. Naar vi forlade os paa Herren, vise vi til vor egen Tilfredsstillelse, at vi kunne stole paa ham, og paa den Maade forstørres vor Tillid til ham. Hvis vi vedblivende udøve Tro paa Gud, bliver den et Princip af stor Kraft. Menneskene opnaa paa Grund deraf Indflydelse ved Herren. De ere paa denne Maade i Stand til at udføre underfulde Ting. Jesus siger:

„Dersom du kan tro; alle Ting ere dem mulige, som tro." (Mark. 9, 23.)

Dersom I have Tro som et Sennepskorn, da kunne I sige til dette

Bjerg: Flyt dig herfra derhen, saa skal det flytte sig; og intet skal være umuligt." (Matth. 17, 20.)

„Alt, hvad I begære i Bønnen, tror, at I skulle faa det, saa skal det vederfares eder." (Mark. 11, 24.)

Troens Kraft. Skt. Paulus omtaler mange store Ting, som udførtes ved Troens Kraft, og omtaler en Mængde af de Gamle, som formedelst Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, erholdt Forjættelser, stoppede Løvers Mund, slukkede Ildens Kraft, undflyede Sværdets Od, bleve stærke efter Skrøbelighed, bleve vældige i Krigen, bragte Fjenders Lejre til at vige." (Heb. 11, 33.—34.)

Frelseren, som kendte den levende Tros store Kraft, taler med Overbevisning om de underfulde Velsignelser, der skulle følge alle, som tro paa Herren. Disse Velsignelser, sagde han, skulle være et Tegn eller Bevis paa deres Tro.

„Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med ny Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes." (Mark. 16, 17.—18.)

De Troende i forrige Dage nød alle de Velsignelser. De nydes ogsaa nu af af de sande Troende. Troens Følger ere altid de samme. Hvis det var muligt at udføre Mirakler i gamle Dage formedelst Troen, er det ved den samme Tro lige saa muligt i vore Dage.

Nødvendigheden af mirakuløse Gaver. Det er lige saa nødvendigt i vore Dage, at Evangeliets Tegn eller Gaver skulle følge de Troende, som det var i gamle Dage. De give et Bevis paa vor Tro. Hvis vor Tro ikke er tilstrækkelig til at bringe os Guds timelige Velsignelser, som vi trænge til eller ønske, have vi Grund til at frygte, at vor Tro ikke er stærk nok til at bringe os evig Frelse. Det er muligt, at et Menneske kan vildledes i Bedømmelsen af sin egen Tro. Folk overvurdere somme Tider deres egen Styrke og indse kun deres Fejlgreb, naar de prøve den. Folk kunne ogsaa overvurdere deres Tro og bedrages, hvis de ikke prøve den.

Ligesom legemlige Kræfter kan Troen kun forøges ved, at den bruges, og en Person, som har Troen, kan miste den ved at forsømme dens Brug, ligesom han kan miste Muskelkraften, naar han lader den ubenyttet.

Troens Tilstedeværelse vises ved Gerninger. Sand Tro vises altid ved Gerninger. Naar et Menneske har Tro paa Herren, vil det vise sin Lydighed i Gerninger; det vil sige ved at holde Guds Befalinger. Det er unyttigt for et Menneske at sige, at han har Tro, naar han ikke viser det ved Lydighed. Frelseren stiller følgende Spørgsmaal:

„Hvi kalde I mig Herre, Herre! og gøre ikke, hvad jeg siger?“ (Luk. 6, 46.)

Apostelen Jakob siger: „Vi bedrage os selv, om vi ikke ere Ordets Gørere.

Men vorder Ordets Gørere, og ikke alene dets Hørere, med hvilket I bedrage eder selv.“ (Jak. 1, 22.)

Han siger i næste Kapitel, at det gavner os ikke at sige, at vi have Tro, naar vi ikke udføre Gerningerne, og at den bedste Maade at bevise vor Tro paa er at vise den i vore Gerninger. Han siger:

„Hvad gavner det, mine Brødre! om nogen siger, han har Troen, men ikke har Gerninger? Mon den Tro kan frelse ham? Dersom en Broder eller Søster er nøgen og fattes den daglige Næring, men nogen siger til dem: gaar bort i Fred, varmer eder og mætter eder; men I give dem ikke det, som hører til Legemets Nødtørft; hvad Gavn er det? Ligesaa og Troen, dersom den ikke har Gerninger, er den død i sig selv. Der maatte da nogen sige: du har Troen, og jeg har Gerninger; vis mig din Tro af dine Gerninger, og jeg vil vise dig min Tro af mine Gerninger. Du tror, at Gud er een; du gør vel; Djævlene tro det ogsaa og skælve.“ (Jak. 2, 14.—19.)

Et andet Bevis for Troen. Sand Tro kan kendes ved et andet Bevis eller Prøve. Enhver, som opnaar den, bliver meget ydmyg. Den overbeviser Mennesket om, at han er en Synder, og han bliver angerfuld.

Evangeliets andet Princip: Omvendelse. Omvendelse er Kristi Evangeliums anden Regel eller Princip. Den følger Tro paa Gud og Jesus Kristus ganske naturligt. Sand Tro leder til Omvendelse fra Synd, ligesom det ene Trappetrin leder til det andet.

Omvendelsens Betydning. At omvende sig efter Skrifternes Lære betyder at føle Bedrøvelse over begaaede Synder og at aflægge og vende sig bort fra dem, det vil sige: ikke at gøre dem mere. Paulus siger, da han skriver til de Hellige i Korinth angaaende deres Omvendelse:

„Nu glæder jeg mig, ikke derover, at I bleve bedrøvede, men derover, at I bleve bedrøvede til Omvendelse; thi I bleve bedrøvede efter Gud, saa at I ikke i nogen Maade have lidt Skade af os; thi Bedrøvelse efter Gud virker Omvendelse til Salighed, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Død.“ (2. Kor. 7, 9.—10.)

Den samme Apostel siger, idet han formaner Efeserne til Omvendelse, hvad de skulle gøre, eller hvorledes de skulle omvende sig:

„Derfor aflægger Løgn og taler Sandhed hver med sin Næste, efterdi vi ere hverandres Lemmer. Blive I vrede, da synder ikke; Solen gaa ikke ned over eders Fortørnelse; giver ikke heller Djævelen Rum! Den, som stjal, stjæle ikke fremdeles, men arbejde heller og gøre godt med

Hænderne, paa det han kan have at meddele dem, som have behov." (Ef. 4, 25.—28.)

Den, som oprigtig omvender sig, vil ogsaa søge at oprette en begaaet Fejl. Hvis han har stjaalet, vil han søge saa vidt muligt at give det Stjaalne tilbage. Den fulde Betydning af Ordet Omvendelse er at forsage Synden.

Omvendelsens Nødvendighed. Omvendelse er yderst nødvendig for at opnaa Frelse i Guds Rige. De, der ledes til at øve Tro paa Gud, ere under stor Fordømmelse, hvis de ikke omvende sig. De ere i Oprør med Herren og kunne ikke modtage hans Velbehag; medmindre de omvende sig fra deres Synder, ere de ikke rette Undersaatter i hans Rige. Baade Johannes den Døber og Frelseren begyndte deres Forvaltning med at kalde Folk til Omvendelse.

„Men i de samme Dage fremstod Johannes den Døber, som prædikede i Judæas Ørk, og sagde: Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær." (Matth. 4, 1.)

„Johannes nægtede at døbe dem, der kom til ham uden Omvendelse, og opfordrede dem til at bære Omvendelsens værdige Frugter." (Matth. 3, 7.—8.)

Hverken Tro eller Daab uden Omvendelse vil være til Fordel for nogen. Hensigten med Evangeliet er at bringe Menneskene tilbage til Gud. Synden adskiller dem fra ham.

„Eders Misgerninger gøre Skilsmisse imellem eder og imellem eders Gud; og eders Synder gøre, at han skjuler Ansigtet for eder." (Esaias 59, 2.)

For at komme tilbage til ham er det nødvendigt at afstaa fra Synd — omvende sig derfra.

„Vide I ikke, at de Uretfærdige skulle ikke arve Guds Rige." (1. Kor. 6, 9.)

„Dersom I ikke omvende eder, skulle I alle ligesaa omkomme." (Luk. 13, 3.)

Det er kun paa visse Betingelser, at Kristi Blod renser fra Synd: „Dersom vi vandre i Lyset, ligesom han er i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu Kristi, hans Søns Blod, renser os fra al Synd."

For at være i Stand til at „vandre i Lyset" maa vi vende os om fra Syndens mørke Sti.

Den tredje Forordning: Daaben. Omvendelse alene forlader ikke Synd; dog ønsker enhver sand bodfærdig sine Synders Forladelse; dette opnaas ved Jesu Kristi Forsoning. For at ethvert Individ kan drage Nytte af Forsoningen, har Frelseren befalet en Ordinanse. Enhver, som i Sandhed tror, kan ved at angre sine Synder og adlyde denne Ordinanse opnaa Syndsforladelse eller Tilgivelse.

Daabens rette Maade. Denne Ordinanse, som Frelseren anordnede til Syndernes Forladelse, kaldes Daab. Det Ord døbe betyder at nedsænke eller dyppe. Den eneste rette Daabsmaade er Neddypning. Daaben, som det ny Testamente omtaler, skete ved Neddypning eller Begravelse. Matthæus skriver saaledes angaaende Jesu Daab:

„Og der Jesu var døbt, steg han straks op af Vandet." (Matth. 3, 16.)

Det beviser, at han maa have været nede i Vandet.

„Men Johannes døbte i Ænon, nær ved Salem, fordi der var meget Vand; og de kom derhen og bleve døbte." (Joh. 3, 23.)

Ovenstaaende er et Bevis paa, at Johannes døbte ved Neddyppelse.

Kammersvendens Daab ved Philippus beskrives saaledes i Bibelen:

„Og han bød Vognen holde, og de nedstege begge i Vandet, baade Philippus og Kammersvenden; og han døbte ham. Men der de opstege af Vandet, bortrykkede Herrens Aand Philippus." (Ap. G. 8, 38—39.)

Ogsaa dette viser Daabsmaaden, som Frelserens Disciple brugte den. Paulus skriver:

„Vide I ikke, at vi, saa mange som ere døbte til Kristus Jesus, ere døbte til hans Død? Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at ligesom Kristus er oprejst fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levned. Thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være det i Lighed med hans Opstandelse." (Rom. 6, 3.—5.)

Her ligner Apostelen Daaben ved Jesu Kristi Begravelse og Opstandelse. Enhver anden Ordinanse, som kaldes Daab, men udføres paa en Maade, der ikke kan lignes ved Kristi Død og Opstandelse, er aldeles ingen Daab.

Alle de første Kirke-Historieskrivere bevidne, at Daaben blev udført ved Neddyppelse i de første Aarhundreder efter Kristi Fødsel.

Hvad Daaben er til. Følgende Citater fra Skrifterne bevise, at den er til Syndernes Forladelse:

„Johannes døbte i Ørken og prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse." (Mark. 1, 4.)

„Og han kom i den hele Egn omkring Jordan og prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse." (Luk. 3, 3.)

„Men Peter sagde til dem: Omvender eder og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse." (Ap. G. 2, 38.)

Skrifterne omtale ingen andre Ordinanser eller Midler, hvorved Syndernes Forladelse kan opnaas, end Daaben. Tro og Omvendelse ere ikke tilstrækkelige. Bibelen siger om Johannes den Døbers Daab:

„Og alt Folket, som ham hørte, endog Toldere, gave Gud Æren og bleve døbte med Johannes' Daab. Men Farisæerne og de Lovkyn-

dige foragtede Guds Raad med dem, og bleve ikke døbte af ham." (Luk. 7, 29.—30.)

Det fremgaar af Ovenstaaende, at de, der nægte at lade sig døbe, foragte Guds Raad med dem. At gøre dette er en stor Synd; den eneste Maade at omvende sig derfra er at adlyde Guds Raad, og det er at blive døbt.

Kornelius er beskreven som en from Mand, der frygtede Gud; han blev besøgt af en Engel fra Himmelen, og det blev senere befalet ham at lade sig døbe. (Ap. G. 10, 48.) Det viser, at Daaben er nødvendig for alle Mennesker, uanset hvor retfærdige de end maatte være. (Fortsættes.)

Verdens Religioner.

De følgende Tal ere fra »North American Review«: Foruden en Mængde mindre Sekter, saasom Abyssinierne, Kopterne, Armenierne og Jakobiterne, der kun udgøre faa Millioner, have vi Kristendommens tre Hoved-Afdelinger: den „hellige" ortodokse græske Kirke med et Medlems-Antal af 98,000,000; de protestantiske Kirker, der tilsammen udgøre cirka 143,000,000, og den romersk-katolske Kirke med 230,000,000. Der er ingen Statistik, som viser det forholdsvise Antal af disse tre Hoved-Afdelingers Tilvækst. Men Befolkningens Formerelse under deres Herredømme danner et Grundlag for Sammenligning: I Aaret 1500 regerede de romerske Katoliker over 80,000,000 Mennesker, i Aaret 1700 over 90,000,000 og i Aaret 1892 over 242,000,000. Den græsk-katolske Kirke herskede i Aaret 1500 over 20,000,000, i Aaret 1700 over 33,000,000 og i 1891 over 128,000,000 Sjæle. Protestanterne havde i Aaret 1500 endnu ikke begyndt at eksistere; i Aaret 1700 herskede de over 32,000,000 og i Aaret 1891 over 520,000,000 Mennesker. I fire Hundrede Aar have de romersk-katolske fordoblet sig mere end tre Gange, de græsk-katolske 6 Gange, og Protestanterne ere voksede fra intet til nu at besidde Herredømmet over en Tredjedel af Verdens Befolkning. Det er let at se, hvilken af de tre Afdelinger der tiltager hurtigst. Af større Vigtighed og tillige vanskeligere at besvare er Spørgsmaalet angaaende disse tre Kristendommens Hoved-Afdelingers intellektuelle og moralske Fremgang.

Det bør dog erindres, at medens Protestanternes Afdeling er den største i Antal, er den delt i forskellige Afdelinger, af hvilke ingen har numerisk Styrke i Forhold til deres Modstandere. Antallet vilde ogsaa blive betydeligt mindre, hvis alle Gudsfornægtere og Tvivlere bleve udskilte. Og der er al Sandsynlighed for, at disses Antal er større iblandt Protestanterne end iblandt de andre Kirkesamfund. (Deseret News.)

Den 15de August 1901.

Kærlighed bliver aldrig affældig.

Apostelen Paulus lægger i sin første Epistel til Korinthierne stor Vægt paa Udøvelsen af den kosteligste af alle Dyder, Kærligheden. Han siger: „Talede jeg med Menneskers og Engles Tungemaal, men havde ikke Kærlighed, da var jeg en lydende Malm eller en klingende Bjælde. Og havde jeg profetisk Gave, og vidste alle Hemmeligheder og al Kundskab, og havde jeg al Tro, saa at jeg kunde flytte Bjerge, men havde ikke Kærlighed, da var jeg intet."

Denne Lærdoms Vigtighed for Menneske-Slægten kan ikke overvurderes; thi i denne Verden, som er fuld af Forfængelighed og brutende Visdom, findes der en Tilbøjelighed til et Levnet, der ikke er ganske i Overensstemmelse med den Lektie, som her saa tydeligt er fremsat. Maaske Kasterne og Klasse-Udmærkelser, der ere saa fremtrædende i Verden, have mere Indflydelse end alle andre Ting tilsammen. Menneskene have delt sig i saa mange Samfunds-Afdelinger og ere blevne saa fordomsfulde i deres Virkekredse, at intet udenfor dette Omraade i mindste Maade begunstiges af dem. Det almindelige Jævnmaal, hvorpaa den store Lærer ønskede at finde Menneskene i Almindelighed, er tilsidesat, ja nedsunket i Forglemmelse, og enhver Omgangs-Kreds har oprettet Love, stillet Fordringer og trukket Fordrageligheds-Linjer, udover hvilke intet, hverken godt eller ondt, betragtes med Velbehag. Forbrydelser eller Tøjleløshed have paa denne Maade faaet Lejlighed til at indsnige sig i et Omfang, der er saa foruroligende, at det synes, som intet uden den Almægtiges Revselse vil kunne undertrykke dette Onde. En Del af Menneskeheden er i Strid med den anden; de Fattige mod de Rige og omvendt; Kapitalisterne og Arbejderne krydse stedse Vaaben, og den ganske Verden befinder sig i Almindelighed i en saadan Forstyrrelses-Tilstand, at et Sammenstød, hvis Lige Nationerne aldrig have kendt, synes at være det eneste bekvemme Hjælpemiddel til at bringe Menneskene til Forstaaelse om deres sande Stilling.

Vi henlede Opmærksomheden paa disse Ting for at opklare det Punkt, vi ønske at omhandle, og det er, at hvis Apostelen Pauli Formaninger vare blevne bedre efterfulgte, vilde Verden aldrig have befundet sig i sin nuværende Tilstand. I Stedet for Intolerance, Skinhelligheb, Undertrykkelse, Had, Forfølgelse og andet lignende, som nu herskr i Verden, vilde vi have kunnet finde den Tilstand, for hvilken Frelseren var Forløberen: „Fred paa Jorden! og i Menneskene en Velbehagelighed"!

I Stedet for, hvad vi nu se, Broder imod Broder, Fader imod Søn, Nation imod Nation, den ene Kreds imod den anden, vilde Kærlighedens Aand og Fællesskab, Fred og Velvilje regere uindskrænket, og det Hele vilde ved forenede Kræfter befordre det Rette, undertrykke Ugudelighed og fuldføre Faderens retfærdige Hensigter. Kærlighed, den største af alle Dyder, vilde være vor Tilværelses herskende Karaktertræk. Kærlighed til Gud, som overgaar al Forstand, vilde udmærke vore Bestræbelser, Grundvolden, hvorpaa vi bygge vort sociale System, vilde være sikker, og Herren kunde finde Behag i at udgyde sine bedste Velsignelser over os. Husk paa, at „Kærligheden er langmodig og velvillig; Kærligheden bærer ikke Nid; Kærlighed bruger ikke Fremfusenhed og opblæses ikke; den gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, forbitres ikke, bærer ikke Nag og glæder sig ikke over Uretfærdighed, men glæder sig over Sandhed, fordrager alt, tror alt, haaber alt, taaler alt". Kort sagt, „Kærligheden bliver aldrig affældig". Millennial Star.

Ankomst. Følgende Ældster ankom fra Zion den 16. Juli: Hans Peter Poulsen fra Plain City og Arthur Halvorsen fra Marriott, Begge fra Weber Co. Utah. Vi byde disse Ældster et hjerteligt Velkommen.

Beskikkelser. Ovennævnte Ældster beskikkes til at arbejde som følger: I Bergens Konference: Hans Peter Poulsen og i Trondhjems Konference: Arthur Halvorsen. Ældste Peter Christensen beskikkes til at præsidere over Københavns Konference, og Ældste James Johnsen beskikkes til at præsidere over Aalborg Konference. Ældste Hans O. Young beskikkes til midlertidigt at præsidere over Kristiania Konference.

Afløsning. Efter en paa alle Maader vel udført Mission afløses følgende Ældster fra deres Virksomhed med Tilladelse til at rejse hjem til deres Kære i Zion: Fra Københavns Konference: James Thomsen; fra Aalborg Konference: R. C. Miller og fra Kristiania Konference: H. A. Pedersen og H. A. Stråberg.

— Ej vil du indvirke paa et Menneske, hvis du kun har Øje for hans Svagheder og ikke ogsaa for hans gode Sider. Det er igennem de gode Sider, at Adgangen til et Menneskes Indre staar aaben for dig. Det er derigennem, at du kan trænge ind og bemægtige dig en fast Stilling, saa at du med Held kan bekæmpe hans Svagheder. Idet han føler, at han er kendt og anerkendt af dig, laaner han lettere et villigt Øre til de Ord, der gaa ud paa at dadle og udslette.

D. G. Monrad.

„Mormonismens“ Filosofi.

Af James E. Talmage, ved Utahs Universitet.

En Forelæsning, holdt efter Indbydelse og Auspicium af Denver filosofiske Selskab i Denver, Colorado, F. S. 14. Marts 1901.

(Fortsat fra Side 231.)

Kristus er beskikket til at være de Levendes og de Dødes Dommer. Han er Herre over de Levende og de Døde, saaledes som Menneskene forstaa og bruge disse Udtryk, thi for ham leve de alle. Hvorledes kunne da de Døde modtage disse Velsignelser og Ordinanser, som nægtedes dem, eller som de forsømte, medens de levede? Ved det vikarierende Arbejde af de Levende for de Døde! Det var dette store og privilegerede Arbejde, som Profeten Malakias hentydede til i sin højtidelige Erklæring, at førend Herrens store og forfærdelige Dag skulde Elias blive sendt med en Beskikkelse til at vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til Fædrene. Elias' Besøg til Jorden er virkeliggjort. Den 3. April i Aaret 1836 viste Profeten Elias sig for Josef Smith og Oliver Cowdery og forkyndte, at Tiden var fuldkommen, som Malakias havde omtalt, og samtidig meddelte han Fuldmagten til at paabegynde det ovenomtalte Arbejde paa de afdøde Fædres Vegne.

Og hvad angaar den Troskab, med hvilken de Sidste-Dages Hellige have søgt at udføre de Pligter, der paa en saa guddommelig Maade udfordredes af dem, kunne Templerne, de opførte saavel i deres Fattigdom som i deres forholdsvis heldige Omstændigheder, vidne. To af disse prægtige Bygninger, der delvis vare indviede til Velsignelser for de Levende, men navnlig til Arbejdet af de Levende for de Døde, bleve opførte af de Sidste-Dages Hellige i deres Trængsels Dage under de grueligste Forfølgelser — det ene i Kirtland, Ohio, og det andet i Nauvoo, Illinois. Det første staar endnu, skønt det ikke tilhører Folket, som byggede det, og det bruges ikke længer i den Hensigt, hvori det byggedes; det andet blev et Offer for Flammerne, som Pøbelen i sit Had antændte. Fire andre ere opførte i Utahs Dale og bruges nu til dette Kærlighedens vikarierende Arbejde. I dem udføres Ordinanserne Daab og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave af de levende Repræsentanter for deres afdøde Paarørende.

Men dette Arbejde for de Døde er dobbelt; det bestaar i at udføre de nødvendige Ordinanser paa Jorden og i at prædike Evangeliet til de Bortgangne. Skulle vi antage, at Guds gode Gaver til sine Børn ere indskrænkede til den døde Tilværelses snævre Kreds? Skriften fortæller os om dette store Missions-Arbejdes Paabegyndelse i Aandeverdenen af Kristus selv. Efter hans Opstandelse og den umiddelbart føl-

gende Tid, da hans Legeme laa i Graven, bevogtet af Soldater, erklærede han til den sørgende Magdalene, at han ikke endnu var opfaren til sin Fader; af hans Løfte til den bodfærdige Røver, som led paa Korset ved hans Side, lære vi, at han havde været i Paradis. Peter fortæller os, hvor dette var — at han prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, de, som havde været ulydige i Noæ Dage, da Guds Langmodighed ventede, medens Arken byggedes. Men naar det blev anset for nødvendigt eller retfærdigt, at Evangeliet blev bragt til Aanderne, som vare ulydige og forsømmelige i Noæ Dage, er det da ikke ogsaa ret at slutte, at andre, som have forkastet eller forsømt Evangeliets Budskab, ikke skulle blive efterladte i en vedvarende Fordømmelses Tilstand?

„Mormonismen" paastaar, at Evangeliet ikke alene skal bringes til de Levende og blive prædiket for al Skabningen, men at det store Missions-Arbejde, som er paalagt Kirken, nødvendigvis maa naa til de Dødes Rige. Den erklærer med tydelige og bestemte Ord, at uden Lydighed mod de Fordringer, som Jesus Kristus har stillet, kan ingen Sjæl blive frelst fra Fordømmelsen, men at alle ville faa Lejlighed til at vise Lydighed mod Evangeliet, naar de ere i Stand til at modtage det, hvad enten de ere Hedninger eller Civiliserede, Levende eller Døde.

Det er Menneskets Pligt at leve og virke efter den højeste Retfærdigheds Lov, som det maatte komme i Berøring med, og at leve efter det bedste Lys, som møder det i Livet; medens Retfærdigheden vil nægte Adgang til de Velsignedes Rige for enhver Sjæl, der ikke har adlydt dette Riges Love, vil Naaden give alle dem Lejlighed, som have vist sig villige og ivrige i at annamme Sandheden.

Vi se deraf, at „Mormonismen" ikke stiller nogen modificeret eller betinget Fordring angaaende Nødvendigheden af at vise Lydighed mod Evangeliets Love og Ordinanser for alle Jordens Indbyggere, til hvilke Frelsen kommer. Den gør ingen Forskel paa oplyste og hedenske Nationer og paa Mennesker af større eller mindre Intelligens, ej heller paa Levende eller Døde. Intet menneskeligt Væsen, som har opnaaet Ansvarligheds-Alderen her i Livet, kan haabe at opnaa Frelse i Guds Rige, før det har vist Lydighed til Verdens Frelser, Kristi Forordninger.

Men medens „Mormonismen" er saa bestemt, er den dog derfor ikke intolerant. Den paastaar ikke, at alle, som have undladt at antage eller at adlyde det evige Livs Evangelium, skulle for evigt fordømmes. Medens den med Frimodighed paastaar, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er den eneste Ihændehaver af det hellige Præstedømme, der nu er gengivet til Jorden, lærer og kræver den den fuldeste Tolerance for alle Individer og Organisationer, der øve Ret, og holder for, at enhver vil blive belønnet for hvad godt, han gjorde, og blive dømt

efter den aandelige Kundskab, han har erhvervet. Og paa Grund af denne Paastand i Forening med en saadan Tolerance er Kirken bleven beskyldt for Ufordrageligheð. Lad os dog ikke forglemme, at Tolerance er ikke Antagelse. Hvis jeg fuldt ud troede, at jeg havde Ret, og at min Nabo havde Uret angaaende et vist Spørgsmaal eller Princip, vilde en saadan Overbevisning ikke give mig mindste Ret til at indblande mig i hans Handlinger. Den eneste Grænse for et Individs Frihed bør kun være den, der vedrører andre Individer og Samfundet, Udøvelse af personlig Frihed. Gud selv anser den menneskelige Sjæls Frihed som hellig og derfor ukrænkelig.

„Vid det, at hver en Sjæl er fri
Og vælge kan sin egen Sti;
Den store Sandhed har Gud givet,
Han vil ej tvinge os til Livet,
Han kalder, styrer leder ret,
Gi'er Visdom med hvert Aandedræt,
Paa alle Maader god og mild,
Men aldrig nogen tvinge vil."

„Mormonismen" paastaar, at intet Menneske eller Folk besidder Ret til med Magt at berøve Hedningerne Retten til at dyrke deres Guddomme. Endskønt guddommelig Nidkærhed fra de tidligste Tider har set paa Afguderi med Uvilje, bør dog Afguderi betragtes som den dybeste Ærefrygt, der er mulig for Vedkommendes formørkede Forstand. Hedningerne burde lære den bedre Maade, men aldrig tvinges dertil.

Lad mig som de Sidste-Dages Helliges yderligere Forsvar imod Beskyldningen for deres Ufordrageligheð i deres Tolerance imod andre, som de ere overbeviste om ere paa Afveje, igen fremhæve Hoved-Princippet, at ethvert Menneske er ansvarlig for sine egne Gerninger og vil blive dømt efter Indholdet af den Lov, med hvilken det var bekendt.

Der eksisterer ingen universal Tilgivelses-Forordning; ingen uforsvarlig Forherligelse af Naade, til Nedsættelse eller Forsømmelse af Retfærdighed; ingen Tanke, at en eneste Synd, der enten er en Udøvelse eller en Forsømmelse, skulde undlade at efterlade sit Saar eller Mærke. I den store Fremtid vil enhver Sjæl finde sin rette Plads, hvorledes hans aandelige Forstand end maatte være. „I min Faders Hus ere mange Boliger," siger Frelseren til sine Apostle; og Paulus lægger til: „Og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een er de himmelskes Herlighed og en anden de jordiskes. Een er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans; thi een Stjerne overgaar den anden i Klarheð. Saaledes er og de Dødes Opstandelse."

(Fortsættes.)

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 238.)

Apostlenes Lære. Paulus advarer Titus, som var sat til at forestaa Kretensernes Menigheder, angaaende de Svage iblandt hans Flok, og tilskynder ham til at lære dem Lovlydighed og Orden: „Paamind dem at være Fyrster og Øvrigheder underdanige, at lyde Befalinger, at være redebonne til al god Gerning." (Titus 3, 1.) Paa et andet Sted forkynder Paulus meget bestemt de Helliges Pligter overfor den verdslige Magt, fordi Gud har beskikket den. Han viser Nødvendigheden af den verdslige Øvrighed og Embedsmænd med Fuldmagt, som kun ere til Frygt for dem, der gøre Ondt. Han betegner de verdslige Autoriteter som Guds Tjenere og retfærdiggør Statens Bekostning med den Formaning, at de Hellige skulle betale deres Skyldighed.

Han taler saaledes til Menigheden i Rom: „Hvert Menneske være de foresatte Øvrigheder underdanige; thi der er ingen Øvrighed uden af Gud, men de Øvrigheder, som ere, haver Gud beskikket, saa at hvo, som sætter sig imod Øvrigheden, modstaar Guds Anordning; men de, som modstaa, skulle faa deres Dom. Thi de regerende ere ikke til Skræk for gode Gerninger, men for onde. Vil du da ikke frygte for Øvrigheden, som gør det, som godt er, og du skal have Ros af den. Thi den er en Guds Tjener, dig tilgode. Men dersom du gør det, som er ondt, da frygt dig; thi den bærer ikke Sværdet forgæves, den er Guds Tjener, en Hævner til Straf over den, som gør det Onde. Derfor er det fornødent at være underdanig, ikke alene for Straffens Skyld, men ogsaa for Samvittighedens. Derfor betaler I dem ogsaa Skat; thi de ere Guds Tjenere, som just skulle tage Vare paa dette. Betaler derfor Alle, hvad I ere dem skyldige: den, som I ere Skat skyldige, Skat; den, som Told, Told; den, som Frygt, Frygt; den, som Ære, Ære." (Rom. 13, 1.—7.)

I et Brev til Thimotheus lærer Paulus, at Konger og alle Øvrigheder skulle ihukommes i de Helliges Bønner, og han lægger til, at saadan Ihukommelse er velbehagelig for Guds Aasyn: „Thi jeg formaner for alle Ting, at der gøres ydmyge Begæringer, Bønner, Forbønner, Taksigelser for alle Mennesker, for Konger og alle dem, som ere i Højhed, at vi maa leve et roligt og stille Levnet i al Gudfrygtighed og Ærbarhed; thi dette er godt og behageligt for Gud, vor Frelser."

Pligten til at udvise Lydighed mod Autoriteterne er udarbejdet med Omhu i Brevene til Efeserne og Kolossenserne, og der er benyttet Oplysninger fra Forholdene i det sociale og huslige Liv. Hustruer blive belærte om at være deres Mænd underdanige; „thi Manden er Kvindens Hoved, ligesom Kristus er Menighedens Hoved"; men denne Pligt i

Familje-Kredsen er gensidig, og derfor instrueres Mændene om den Maade, hvorpaa de bør udøve Myndigheden. Børn skulle adlyde deres Forældre; dog advares Forældrene imod at opirre eller paa anden Maade fornærme deres Smaa. Det er befalet Tjenerne at gøre villig og ærlig Tjeneste for deres Herrer, anerkendende den højeste Myndighed i alle Ting, og Herrerne blive belærte om deres Pligter mod deres Tyende og formanede til at aflægge Trusel og anden haard Behandling og ihukomme, at de ogsaa have Ansvar overfor en Herre, som er større end de.

Peter er ikke mindre bestemt i at lære om, hvorledes den verdslige Magts Hellighed burde anses; han formaner de Hellige paa denne Maade: „Værer derfor al menneskelig Orden underdanige for Herrens Skyld; værer sig en Konge som den Ypperste, eller Befalingsmænd, som de, der sendes til Straf over Misdædere, men dem til Lov, som gøre Godt. Thi saaledes er det Guds Vilje, at I ved at gøre det Gode skulle bringe de daarlige Menneskers Vankundighed til at tie; som de, der ere fri, dog ikke som de, der have Friheden til Ondskabs Skjul, men som Guds Tjenere. Ærer alle; elsker Broderskabet; frygter Gud; ærer Kongen." (1. Peter. 2, 13.—17.)

Disse almindelige Regler om Underdanighed mod Øvrigheden bruger han paa samme Maade som Paulus paa det huslige Livs Omraade. Tjenere skulle være lydige, selv om deres Herrer ere fortrædelige: „Thi dette finder Naade, dersom Nogen af Samvittighed for Gud fordrager Genvordigheder, naar han lider uretfærdeligen. Thi hvad er det for en Ros, dersom I, naar I synde og blive slagne, lide taalmodigen? Men dersom I, naar I gøre Godt og lide derfor, ere taalmodige, dette finder Naade for Gud." (1. Petri 2, 19.—20.) Hustruer skulle ogsaa, selv om deres Mænd ikke have samme Tro som de, undlade at rose sig eller sætte sig op imod deres Mænd, men være underdanige og bruge en mildere og mere virkende Fremgangsmaade i deres Indflydelse paa dem, hvis Navne de bære." (1. Petri 3, 1.—7.) Han forsikrer os, at Dommen skal naa den, som gør Ondt, og han nævner visse Onder, som ere fordømmelige. „Og mest dem, som vandre efter Kødet i Besmittelsens Lyster og foragte Herskab. Dristige, frække, bæve de ikke ved at bespotte Værdigheder?" (2. Petri 2, 10.)

Uden Tvivl var der god Grund til disse bestemte og gentagne Raad imod Opstands-Aanden, hvormed Apostlene i gamle Dage søgte at lede og styre Kirken. De Hellige glædede sig ved deres Vidnesbyrd om Sandheden, som havde fundet en Plads i deres Hjerter — Sandheden skulde gøre dem fri —, og det vilde kun være naturligt for dem at anse alle andre som ringere, end de vare, og til at gøre Opstand imod al menneskelig Myndighed til Gunst for deres Lydighed mod en højere Magt. Der var stedse Fare for, at deres Nidkærhed skulde lede dem

til ukloge Handlinger og saaledes give en Undskyldning, om ikke en Grund til at angribe deres Forfølgere, som da vilde have angivet dem som Lovovertrædere og Oprørere. Endog en lunken Underdanighed mod den verdslige Magt vilde i det mindste have været uvis, naar vi tage Hensyn til den Ugunst, med hvilken den ny Sekt betragtedes af sine hedenske Samtidige. Derfor opløftede deres inspirerede Ledere deres Røst med tidssvarende Raad om at være ydmyge og underdanige. Men der var den Gang, ligesom der altid har været, en vigtigere Grund end Statsklogskab, der fordrede Lydighed mod den herskende Magt. Thi saadant var ikke mindre Guds Lov end Menneskenes. Øvrigheder ere nødvendige for den menneskelige Tilværelse; de ere anerkendte og i Virkeligheden indsatte af Herren, og det er hans Folks Pligt at opholde dem.

Mormons Bogs Lære om Folkets Pligter som Landets og Lovens Undersaatter findes i Overflødighed i denne Bog. Dog eftersom de verdslige og gejstlige Myndigheder i Almindelighed ere forbundne med hinanden, og Kongen eller den øverste Dommer ogsaa var Ypperstepræst, er der forholdsvis kun faa Formaninger om Lydighed mod den verdslige Øvrighed alene. Fra Nephi, Lehis Søns Dage til Mosiæ Død, bleve Nephiterne regerede af en Sukfesfions-Linje af Konger, under Resten af deres Historie, et Tidsrum af omtrent fem Hundrede Aar; regeredes de af Dommere, som de selv valgte. Under hver af disse forskellige Regeringer blev den verdslige Lov stærkt indskærpet, og Statens Magt suppleredes af den gejstlige. Som et Eksempel paa den Helligheb, man tillagde Lovene, kan anføres Almas Dom over Morderen Nehor, som var en Forkæmper for Oprør og Præstelist: „Du er dømt til at dø overensstemmende med Loven, som blev givet os af Mosiah, vor sidste Konge, og den er bleven anerkendt af dette Folk, hvorfor dette Folk maa holde Loven." (Fortsættes.)

Jo mindre vi handle, desto mere miste vi efterhaanden Evnen til at handle. Vort Hjerte er under Indflydelse af tvende modsatte Kræfter: Egenkærligheden og den selvfornægtende Kærlighed, som begge ville drage det til sig og beherske det; det maa lade sig drage af en af disse tvende — en Middelvej gives der ikke. Men for at kunne give sig hen til den selvfornægtende Kærlighed maa Mennesket handle og hæve sig til et højere Stade; for at give sig Egenkærligheden i Vold behøver han derimod kun at forholde sig rolig, saa vil han hurtigt blive ført nedad imod den. Eug. Berfier.

Humanitet er al Dannelses Blomsterkrone. C. V. Böttiger.

Et grueligt Fund.

Det antropologiske Selskab i Washington, D. C., tog nylig et Jærnbur i Øjesyn, der blev fundet i Virginia, da Arbejdere foretoge Gravninger i en af Byens Gader. Buret er omtrent bygget efter Omridsene paa et menneskeligt Legeme og indeholdt et Skelet, hvoraf de fleste Dele ere bevarede; Antropologen Holmes gav den Oplysning, at der i offentlige Dokumenter ikke er Spor af, at „Hængning i Kæder" nogensinde har fundet Sted i de Forenede Stater. Men paa Jamaica, sagde han, var der fundet et lignende Bur. Allerede i det 12. Aarhundrede plejede man i England at udstille Lig af Forbrydere i slige Indretninger, og saa sent som i 1832 blev et saadant Bur opstillet og benyttet. Det laa nær at formode, at ikke blot Lig, men ogsaa levende Personer bleve ophængte i Buret. Denne grusomme Skik indskrænkede sig ikke til de britiske Øer, men var ogsaa gældende paa Fastlandet. Det er bekendt, at Gendøberne i Münster i Tyskland efter en kvalfuld Død bleve ophængte i Jærnbure. Ludvig den 11. af Frankrig var en klog og dristig, men under Omstændighederne grusom og ondskabsfuld Konge. Naar det faldt ham ind, lod han vigtige Fanger indespærre i Bure, hvor de ikke havde den mindste Plads til at bevæge sig og derfor snart visnede bort.

Man taler ofte om den „gode gamle Tid". Lad os takke Gud, fordi den er forbi, og lad os glæde os over, at vi leve i en Tid, der vel har sine store Skrøbeligheder, men dog i det hele er ulige bedre.

Bikuben.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Jesu Kristi Evangeliums Begyndelse 241
Verdens Religioner 247
Red. Bem:
Kærlighed bliver aldrig affældig 248
Ankomst, Bestikkelse og Afløsning 249
„Mormonismens" Filosofi..... 250
De Sidste-Dages Helliges Tro ... 253
Et grueligt Fund 256

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).